

Vršovice 5.6.2011

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na bohoslužbách, na které jsme byli pozváni Hospodinem, abychom se mohli zastavit, ztišit a naslouchat Božímu Slovu.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Hospodine, slyš můj hlas, když volám, svoji tvář přede mnou neukrývej. Ž 27,7a.9a

Píseň: 176

Modlitba: Pane Bože děkujeme Ti za tuto krásnou neděli. Děkujeme za den, kdy si znovu smíme uvědomit, že se nemusíme honit, abychom vše sami zajistili, ale že se smíme nechat Tebou pozvat, zastavit se a naslouchat svědectví o tom, že v Tvé ruce je tento svět. Že do Tvé ruky smíme odevzdávat své blízké i ty, se kterými si nerozumíme a trápí nás to. Děkujeme, že se nemusíme nechat sevřít vším, čeho se kolem nás lekáme, ale smíme se otevřít svědectví o Tvém Synu, Ježíši Kristu a přijmout jeho cestu do svých srdcí. Přijmout naději pro život, který nám dal ve svém kříži a vzkříšení.

Děkujeme, že se tak nejen pro nás otevírá výhled pro naše životy a pro život celého Tvého stvoření. Amen.

Čtení: Lk 10,25-37

Píseň: S371

Text: Lk 10,36n

Haleluja. Bůh kraluje nad všemi pronárody, Bůh sedí na svém svatém trůnu. Haleluja. Ž 47,9

Milé děti, milí dospělí, dnes začneme tím, že si trochu zavzpomínáme. Na to, jak jste se, děti, narodili. Naposled se narodila Klárka. Ale není to tak dávno, co jste se narodili i vy. A jedno takové vzpomínání vám přečtu z knihy Ludvíka Aškenázyho.

»V tom červeném domě z neomítnutých cihel přicházejí na svět lidé. Tady jsem tě poprvé uviděl. Nejdříve jsem čekal doma, až mne zavolají. Každou chvíli jsem se díval z okna, jako by měl někdo přijet. Ale nikdo

nepřijížděl - jen z daleka zvonila jedenáctka a pojednou šlehl neslyšitelný tramvajový blesk. V jeho kovovém světle jsem uviděl lidi vystupující z električky. Všichni šli rychle a mně se zdálo, že spěchají ke mně.

V tom zazvonil telefon.

Volala sestra v modré kapuci - ta, kterou jsme včera potkali - že ses mi narodil a že piješ mléko. Ještě jsi vůbec neměl jméno a už jsi, příteli, křičel. Nevyčítám, jen to tu zaznamenávám pro pořádek, abychom nic nepustili ze zřetele.

Příštího rána jsem šel do porodnice. Koupil jsem rumunské švestky a tulipán.

„Jeje, tys přišel,“ řekla maminka, „přece jen jsi přišel...“

Jakoby čekala že už nikdy nepřijdu. Přísně se na mě podívala, jak vypadám a jestli se jeví jako otec.

Ale náhle se změnila. Prodloužila se jí tvář a otevřela ústa jako ty, když posloucháš pohádku.

„Poslouchej!“ říká, „to je on!“

„Kdo?“ ptám se udiveně.

„On - a křičí!“

Křičelo asi devět nemluvnat. A možná, že jen osm.

„Ty ho poznáváš?“

„Ano,“ praví, „já ho poznávám.“

V tom jsi přijel na bílém vozíčku; bylo vás na něm pět a to byli tvoji první kamarádi. Všichni jste byli červení, jen holčička vypadala trochu fialově.

Jestlipak se někdy v životě uvidíte, přátelé? Byli jste si podobní a všichni jste měli srdce na levé straně.

Maminky si děti vzaly k sobě a ta naše řekla:

„Podívej se, jaké má prsty, jako člověk, jenže malinké. I oči má jako člověk, i řasy, i vrásky.“«

Tak to je povídání o tom, jak se narodil jeden malý kluk a jak z něj měl tatínek radost.

A proč jsme si to povídali - to si řekneme po písničce.

Píseň: S355

Copak asi z těch dětí bude, co myslíte? Jaká jsou zaměstnání? A kam budou

patřit, do jaké školky a školy budou chodit? A kam budou chodit do kostela? To ale vůbec nevíme. To nikdo neví. To všechno je teprve před nimi.

Je to důležité? Je to důležité pro to, jaký bude jejich život? Určitě v něčem ano. Třeba ten pán, který přišel za Ježíšem v příběhu, který jsme si četli, měl také dítě. Holčičku nebo kluka. Také mu záleželo na tom, kde bude vyrůstat, čemu se naučí, aby se tím mohl dobře žít. Ale přesto se na toto Ježíše neptá. Neptá se jaké zaměstnání je nejlepší, kde by se dalo vydělat nejvíc peněz, kde by se člověk mohl nejlépe zajistit. Jaké jazyky by se mělo jeho dítě učit. On se ale ptá na něco jiného.

„Jak se mám chovat, aby můj život k něčemu byl? Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Nejen kvůli němu samotnému, ale i kvůli jeho dětem.

„A co myslíš, že je v životě důležité? Co myslíte vy, co je důležité? Co bychom měli umět?“

A ten pán to dobře věděl. „Miluj Pána Boha i svého bližního.“

Jenomže - kdo je bližní, co to znamená toto slovo? Víte to? Ani ten pán to dobře nevěděl - a to byl dospělý. Koho tedy mám mít rád, když ani dobře nevím, kdo to je ten bližní.

Jsou to maminka a tatínek? Jsou to sourozenci? Nebo ještě kamarádi ze školy? Lidé, se kterými se vídáme v kostele? Nebo že by ještě někdo další? Nebylo by to moc? A co ty děti v porodnici, o kterých jsme si vyprávěli. Ty, které ležely tak pěkně vedle sebe na vozíku a maminky se na ně těšily. Až vyrostou - budou si navzájem bližní? Nebo ne? Kdo to jen je ten bližní? Co jen vyprávět dětem, když nebudeme znát odpověď na tuto otázku?

Píseň: S364

Na všechny tyto otázky Ježíš odpověděl tím, že vyprávěl příběh. O člověku, který jel domů a cestou ho přepadli lupiči. Okradli ho a zbili. Ten člověk zůstal ležet opuštěný a zraněný - co jen s ním bude?

Jel kolem kněz - pamatujete si, jestli ten kněz zastavil a pomohl? Nepomohl. Ten zraněný člověk tam zůstal ležet dál. Ale kolem jel levita. Ten pracoval v kostele, v chrámu. Vracel se domů z Jeruzaléma - tak snad ten by mohl pomoci. Pomohl? Ne. Jen jestli ten zraněný člověk nezemře, když mu nikdo nepomůže. Pamatujete si jak to s tím zraněným člověkem

dopadlo? Dobře to dopadlo, nakonec se objevil někdo, kdo pomohl. A představte si - byl to člověk úplně odjinud. Byl to Samařan, cizinec. Neznali se, do školy spolu nechodili, sousedé to nebyli, do kostela spolu nechodili - dokonce ani nebyli ze stejného města nebo dokonce ani státu. Přesto ten cizinec pomohl. Obvázal mu rány, ošetřil ho, naložil na oslíka a odvezl do hostince, aby se tam o něj postarali. Všechny náklady hostinskému zaplatil. Proč myslíte, že to udělal? Vždyť spolu neměli nic společného. Protože to byl člověk. A ten zraněný byl také člověk. Třeba oba měli děti. A měli radost, když se narodily. Tak jako se radoval pan spisovatel Aškenázy. Oba se těšili domů. Oba měli starost, když děti onemocněly, ale také radost, když se uzdravily, když začaly mluvit a chodit.

Kdopak to tedy je bližní? Odpověděl na to Ježíš? Jsou ty děti z porodnice bližní nebo ne? Jsme si my navzájem bližními? Nevíme. Ale tento příběh nám říká, že můžeme být. Můžeme si být bližními tak, jako ten cizí Samařan zraněnému člověku.

Proč? Inu proto, že jsme lidé. A všichni patříme Pánu Bohu. Amen.

Píseň: S397

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a obět, jejíž vůně je Bohu milá.

Ef 4,32-5,2

Požehnání: Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání. Nechtě se ho bojí všechny dálavy země! Amen

Žalmy 67:2n.7an

Píseň: 485